

Jimmy van den Nieuwenhuizen

De techniek staat voor eh... niks eigenlijk

In 2005 maakten we – kan ik achteraf best zeggen – furore met ‘mijn’ eerste échte band: hiphopgroep R.O.O.M. uit Den Haag. Vanuit de kroegen van de Beatstad kregen we een managementdeal aangeboden bij het Haagsche AT Productions – met de bekende Edwin Janssen als manager – en een platencontract bij platenmaatschappij EMI. Binnen *no time* speelden we op de TMF Awards, *Top Of The Pops*, en openden we voor Kane op het immense Malieveld. Ik was twintig en had eigenlijk geen idee wat me overkwam. Het was een rollercoaster, waar helaas niet iedereen even goed mee kon omgaan, en zo verdween het succes helaas weer zo snel als het kwam.

Voor mij was het wel een ingang naar de professionele muzikwereld. Ik kwam terecht in de band van Ali B. en Yes-r, en mocht voor het eerst met ‘de grote jongens’ op pad. Daarbij wilden deze grote jongens op het podium de sounds terughoren van de hits op hun platen, en daarom speelden ze live met backingtracks. Daarop stonden dan bijvoorbeeld instrumentale extra's, effecten, extra vocalen en natuurlijk een clicktrack voor de muzikanten. Als drummer krijg je meestal de ondankbare taak om dit dan ook maar te regelen. Wel, daar ging ik dan.

Vol goede moed zette ik de backingtracks op een minidisk, splitste het signaal met links de clicktrack en rechts de overige audio voor op de speakers in de zaal. Ik testte het thuis duizend keer en nam het mee naar de repetitie. Mono klinkt natuurlijk op zijn zachtst gezegd klot, maar het deed wat het moest doen. Tot die ene keer in Valkenswaard... Een dikke 15.000 man stond klaar voor het concert van Ali B. Ik wilde het intro star-

ten, maar de minidiskspeler ging niet aan en vertikte dus de tracks te spelen. Een show gebouwd op de backingtapes, nu zónder backingtapes. Ik ging door de grond. Dit overkomt mij nooit meer, dacht ik. Een dag na deze catastrofe was de aanschaf van een heus sequencer-rack inclusief computer een feit.

Afgelopen weekend mocht ik een clinic doen op het Adams Drumworld Festival. Ik had mijn naam nog nooit in een rijtje van zulke goede drummers gezien en wil bijzonder goed voor de dag komen. Ruim een maand heb ik gewerkt aan mijn programma. We hebben gerepeteerd met de band en alles dubbel gecheckt met ons geluidsbedrijf. De backingtapes die leidend zijn voor mijn programma staan klaar in de computer, mijn drumstel wordt het podium op gerold. Ik druk tijdens de soundcheck op de spatiebalk om de geluidsman mijn sequencertracks te laten horen... Niets. De computer loopt vast en speelt de tracks niet juist af. Vijf keer starten we opnieuw op, we resetten ons systeem en lopen een dik half uur uit, maar die computer wil niet. Ik voel me net als die keer bij Ali B. op het podium machteloos en gefrustreerd, maar *the show must go on*. Met hulp van mijn vrienden op het podium spelen we een geïmproviseerd programma en maken we er naar de omstandigheden het beste van.

Vandaag denk ik na over wat de volgende aanschaf gaat zijn, zodat dit nooit meer zal gebeuren. En ik verlang stiekem een beetje terug naar die tijd met R.O.O.M., toen we nog nooit van een sequencer gehoord hadden. De techniek staat voor eh... niks eigenlijk. (JvdN)